

Najvyšší súd
Slovenskej republiky

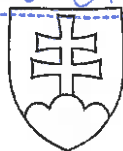
Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť

dňa 09. 01. 2013

5SŽ/5/2012

Najvyšší súd Slovenskej republiky

dňa 10. 01. 2013

Rozhodnutie nadobudlo právoplatnosť	
21000 Bratislava I, Box 155, 810 00 Bratislava I	
17-12-2012	
Podacie číslo: 6309	Podpis: [signature]
Prílohy/lysty:	Prílohy/lysty: 14

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Jany Baricovej a členov senátu JUDr. Milana Moravu a JUDr. Jarmily Urbancovej v právnej veci navrhovateľa **RM PROGRES, s. r. o.**, so sídlom Hurbanovo námestie 1, Bratislava, IČO: 31 624 448, proti odporkyňi **Rade pre vysielanie a retransmisiu**, so sídlom Dobrovičova 8, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia odporkyne č. R/80/ROL/07/2012 zo 07. februára 2012, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie odporkyne č. R/80/ROL/07/2012 zo 07. februára 2012 **p o t v r d z u j e .**

Navrhovateľ **j e p o v i n n ý** zaplatiť súdny poplatok na účet Najvyššieho súdu Slovenskej republiky **v s u m e 66 e u r d o 3 d n í** od právoplatnosti rozhodnutia.

Účastníkom náhradu trov konania **n e p r i z n á v a .**

O d ô v o d n e n i e :

Navrhovateľ podal dňa 26. marca 2012 na Najvyšší súd Slovenskej republiky (ďalej aj „najvyšší súd“) opravný prostriedok podľa § 250l a nasl. Občianskeho súdneho poriadku.

(ďalej aj „OSP“) proti rozhodnutiu odporkyne zo 07. februára 2012, č. R/80/ROL/07/2012 (správne konanie č. 435-PLO/O-5410/2011), ktorým odporkyňa - Rada pre vysielanie a retransmisiu (ďalej aj „Rada“) podľa § 54 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. o vysielaní a retransmisii a o zmene zákona č. 195/2000 Z. z. o telekomunikáciách v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 308/2000 Z. z.“) odňala navrhovateľovi licenciu č. R/80 na vysielanie rozhlasovej programovej služby Rádio ZET, nakoľko počas trvania platnosti licencie a bez predchádzajúceho súhlasu Rady s takým prevodom dňa 03. júna 2011

1. previedol obchodný podiel vo výške 70 % na základom imaní na spoločnosť HAMMPTON, s. r. o., Bratislava;

2. previedol obchodný podiel vo výške 30 % na základnom imaní na spoločnosť Rádio ZET, s. r. o., Žilina.

Navrhovateľ s týmto rozhodnutím odporkyne nasúhlasil namietajúc, že rozhodnutie Rady vychádza z nesprávneho právneho posúdenia veci, zistenie skutkového stavu, z ktorého vychádzalo správne rozhodnutie, je v rozpore s obsahom zistenie a zistenie skutkového stavu je nedostačujúce na posúdenie veci.

Poukazoval na to, že v čase vydania rozhodnutia boli prevody obchodných podielov u navrhovateľa v postavení vysielateľa v súlade s ustanovením § 54 ods. 4 zákona č. 308/2012 Z. z., nakoľko výška vkladu spoločníka HAMMPTON, s. r. o. do základného imania spoločnosti RM PROGRES, s. r. o. je vo výške 440.000,00 eur, čo je 55 % podiel na základnom imaní (od 20. júla 2011) a výška vkladu spoločníka Miroslav Staněk, s. r. o., do základného imania spoločnosti RM PROGRES, s. r. o. je 360.000,00 eur, čo je 45 % podiel na základnom imaní (od 20. júla 2011), z čoho vyplýva, že v čase rozhodovania Rady bolo zrejmé, že prevod podielov na základnom imaní vysielateľa s licenciou alebo podielu na hlasovacích právach vysielateľa s licenciou je v rozsahu neprevyšujúcom 55 % celkovej hodnoty základného imania alebo hlasovacích práv vysielateľa s licenciou, na čo nebol potrebný súhlas Rady.

Podľa právneho názoru navrhovateľa je podstatný skutkový stav veci v čase rozhodovania Rady. Pokiaľ bol v čase pred rozhodovaním Rady zákon porušený, navrhovateľ uviedol, že išlo o dočasné porušenie z nedbanlivosti a tento stav bol v čase rozhodovania Rady zhojený. Bol toho názoru, že Rada mala na túto skutočnosť prihliadnuť, a to v rozsahu závažnosti zavinenia, dĺžky trvania ako aj odstránenia protiprávneho stavu.

Navrhovateľ namietal, že Rada nesprávne právne posúdila vec, nakoľko tak, ako uviedol počas správneho konania, navrhovateľ v postavení vysielateľa prevádzkuje na základe licencie rozhlasové vysielanie a prevádzkuje regionálnu rozhlasovú službu s názvom Rádio

ZET s územným rozsahom vysielania iba v Žilinskom kraji. Nakoľko nejde o vysielanie pokrývajúceho celé územie Slovenskej republiky, je navrhovateľ toho názoru, že sa na neho nevzťahuje ustanovenie § 54 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z..

Navrhovateľ zároveň uviedol, že postupom Rady boli porušené jeho práva, nakoľko nebol v správnom konaní vypočutý tak, ako sa toho dožadoval vo svojom podaní zo dňa 08. septembra 2011.

Domáhal sa preto zrušenia rozhodnutia odporkyne a vrátenia veci odporkyňi na ďalšie konanie.

Zároveň s poukazom na ustanovenie § 54 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z. žiadal o odklad vykonateľnosti rozhodnutia, nakoľko v prípade, ak by nedošlo k odkladu výkonu rozhodnutia, navrhovateľom podaný návrh na preskúmanie rozhodnutia by bol zmarený.

Odporkyňa v písomnom vyjadrení k odvolaniu v prvom rade poukázala na to, že navrhovateľ po tom, ako prevzal napadnuté rozhodnutie osobne dňa 12. marca 2012, doručil odporkyňi okrem iného aj písomný dokument, ktorým sa vzdal práva na podanie opravného prostriedku voči napadnutému rozhodnutiu. Tento dokument je podpísaný Miroslavom Staněkom, štatutárnym zástupcom účastníka konania, ktorý je podľa obchodného registra oprávnený konať v mene spoločnosti samostatne. Podľa odporkyne je vzhľadom na ustanovenie § 53 správneho poriadku a § 246c ods. 1 veta prvá OSP v spojení s § 207 ods. 1 OSP možnosť vzdania sa opravného prostriedku prípustná, a preto je potrebné podľa § 250p OSP opravný prostriedok navrhovateľa odmietnuť. Poukázala tiež na to, že navrhovateľ požiadal o vyznačenie doložky právoplatnosti a okrem iného odovzdal odporkyňi aj frekvenčný list k frekvencii Žilina – 94,5 MHz.

K obsahu opravného prostriedku navrhovateľa odporkyňa uviedla, že v predmetnom správnom konaní bolo jednoznačne preukázané, že navrhovateľ previedol podiel na základnom imaní vysielateľa v rozsahu prevyšujúcom 55 % celkovej hodnoty základného imania počas trvania platnosti licencie a bez predchádzajúceho súhlasu Rady, ktorá skutočnosť vyplýva z dokladov, ktoré odporkyňi na jej vyžiadanie poskytol Okresný súd v Žiline.

Poukazovala na to, že navrhovateľ v opravnom prostriedku argumentuje v zásade rovnakým spôsobom, ako v rámci správneho konania a síce, že odporkyňa mala pri rozhodovaní o udelení sankcie vziať do úvahy útočnosť, že išlo o dočasné porušenie z nedbanlivosti a protiprávny stav bol v čase rozhodovania odporcu už zhojený.

Uviedla, že v prípade právnických osôb sa zodpovednosť za správny delikt zakladá

zásadne bez ohľadu na zavinenie (objektívna zodpovednosť za správny delikt). Nie je teda možné prihladiť na skutočnosť, že v tomto prípade sa jednalo o porušenie z nedbanlivosti. Zákon č. 308/2000 Z. z. tiež v rámci svojich ustanovení neukladá odporkyňi kompetenciu skúmať pri udeľovaní sankcie podľa § 54 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. ani ďalšie skutočnosti uvádzané navrhovateľom – závažnosť alebo dĺžku trvania.

Citujúc ustanovenie § 54 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. poukázala na to, že skutočnosť uvádzaná navrhovateľom a síce, že v čase vydania napadnutého rozhodnutia „už“ boli majetkové pomery navrhovateľa upravené takým spôsobom, že neboli v rozpore s ustanoveniami § 54 ods. 1 písm. c/ a e/ zákona č. 308/2000 Z. z., nemôže nič zmeniť na skutočnosti, že odporkyňa musí v zmysle § 54 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. odňať navrhovateľovi licenciu. V tomto smere poukazovala i na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 2SŽ/6/2011 z 19. februára 2011.

Podľa odporkyne z opravného prostriedku navrhovateľa nie je zrejmé, v čom konkrétne vidí porušenie odporkyne pri právnom posúdení danej veci.

Pokiaľ navrhovateľ uvádza, že „*nakoľko nevysielala na celom území Slovenskej republiky, nevzťahuje sa naňho § 54 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.*“, odporkyňa poukázala na to, že toto ustanovenie iba oprávňuje vysielateľa, ktorému odporkyňa rozhodnutím odňala licenciu na vysielanie, odvolať sa na Najvyšší súd Slovenskej republiky, pričom sám navrhovateľ v úvode svojho odvolania na toto ustanovenie odkazuje. Takisto žiadne iné ustanovenia, ktoré pojednávajú o odňatí licencie rozhodnutím odporcu, neustanovujú žiadne rozdiely pre vysielateľa, ktorý vysielala celoplošne, multiregionálne, regionálne alebo lokálne. Inými slovami územný rozsah vysielania nemôže mať žiadny vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia.

K námietke navrhovateľa, že postupom Rady boli porušené jeho práva, nakoľko nebol v správnom konaní vypočutý tak, ako sa toho dožadoval vo svojom podaní zo dňa 08. septembra 2011, odporkyňa uviedla, že toto stanovisko navrhovateľ zaslal ešte pred tým, ako mu bolo doručené oznámenie o začatí správneho konania, a teda pred samotným začatím správneho konania. Návrhy uvedené v tomto stanovisku (ako napr. možnosť byť vypočutý pred Radou) teda nemôžu byť považované za procesné návrhy účastníka konania v zmysle správneho poriadku, navrhovateľ už ako účastník konania dňa 15. novembra 2011 doručil odporkyňi svoje vyjadrenie k predmetu správneho konania, v ktorom zopakoval a rozšíril svoje argumenty uvedené v stanovisku zo dňa 08. septembra 2011. V rámci svojho vyjadrenia k predmetu správneho konania však už nežiadal o ústne vypočutie pred správnym orgánom.

Vzhľadom na uvedené a vzhľadom na skutočnosť, že rozhodujúci fakt pre predmet

správneho konania (prevod podielu v rozpore s ustanovením § 54 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z.) bol jednoznačne a nespochybniteľne v rámci správneho konania preukázaný, odporkyňa mala za to, že skutočný stav veci zistila v dostatočnej miere, správne aplikovala relevantné ustanovenia zákona a jej rozhodnutie má všetky zákonom predpísané náležitosti a nevykazuje formálne ani logické nedostatky, je riadne odôvodnené a vychádza zo skutkového stavu zisteného v zmysle ustanovení zákona č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (správny poriadok) v znení neskorších predpisov (ďalej len „správny poriadok“).

Záverom zotrvala na svojom názore, že predmetné rozhodnutie nepodlieha preskúmaniu podľa piatej časti tretej hlavy OSP a navrhla, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky v súlade s § 250p OSP opravný prostriedok navrhovateľa voči rozhodnutiu odporkyne č. R/80/ROL/07/2012 zo dňa 07. februára 2012 odmietol.

Navrhovateľ k vyjadreniu odporkyne vo svojom písomnom podaní došlom dňa 24. júla 2012 uviedol, že vo veci správneho konania pred správnym orgánom konal konateľ spoločnosti Miroslav Staněk, ktorý neoznámil do dňa podania odvolania vo veci druhému konateľovi a ani spoločníkovi stav veci, a pokiaľ by sa vzdal podania opravného prostriedku, konal v rozpore so stanoviskom spoločníkov a záujmami spoločnosti RM PROGRES, s. r. o.. Žiadal preto, aby najvyšší súd rozhodol v zmysle podaného návrhu.

Dňa 20. augusta 2012 vzniesol navrhovateľ námietku zaujatosti členov senátu 5S z dôvodu, že tento senát vo veci sp. zn. 5SŽ/7/2012 tých istých účastníkov a toho istého rozhodnutia odporkyne zamietol (*správne bolo zastavil* – pozri uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 31. mája 2012, sp. zn. 5SŽ/7/2012) z dôvodu prekážky litispendencie podľa § 83 OSP v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá OSP, hoci navrhovateľ sa domnieva, že sa nejedná o dve totožné veci a týmto postupom mu môže byť odňatá možnosť konať pred súdom a tieto skutočnosti podľa navrhovateľa vzbudzujú pochybnosti o nezaujatosti sudkyne (*správne predsedníčky senátu*) a celého senátu 5S. Uznesením Najvyššieho súdu Slovenskej republiky z 28. augusta 2012, sp. zn. 4Ndz/2/2012 bolo rozhodnuté o nevyhlúčení členov senátu 5S z prejednávania a rozhodovania veci.

Na ústnom pojednávaní odporkyňa žiadala napadnuté rozhodnutie potvrdiť pridržiac sa svojho písomne podaného vyjadrenia s poukazom na náležité zistený skutkový stav, nemožnosť správnej úvahy pri posudzovaní danej veci a právnu bezvýznamnosť tvrdenia

navrhovateľa, že sa na neho ako na neceloplošného vysielateľa ustanovenia o odňatí licencie nevzťahuje.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd vecne príslušný na konanie vo veci (§ 246 ods. 2 písm. a/ OSP a § 54 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.) preskúmal vec z dôvodov a rozsahu opravného prostriedku v zmysle ustanovení tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250j ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP), opravný prostriedok prejednal na ústnom pojednávaní (§ 250q ods. 1 OSP) dňa 29. novembra 2012 bez prítomnosti navrhovateľa, ktorý sa na pojednávanie napriek riadne vykázanému doručeniu predvolania nedostavil a svoju neúčast' ani neospravedlnil, ani nepožiadaval o odročenie pojednávania (§ 250g ods. 2 v spojení s § 250l ods. 2 OSP) a oboznámiac sa s vyjadreniami účastníkov a s obsahom administratívneho spisu č. 435-PLO 10-5410/2011 dospel k záveru, že opravnému prostriedku navrhovateľa nemožno priznať úspech.

V správnom súdnictve preskúmajú sudy na základe žalôb alebo opravných prostriedkov zákonnosť rozhodnutí a postupov orgánov verejnej správy (§ 244 ods. 1 a nasl. OSP).

Podľa § 54 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z. proti rozhodnutiu, ktorým rada rozhodla o odňatí licencie, môže vysielateľ podať **opravný prostriedok** na najvyšší súd do 15 dní odo dňa doručenia rozhodnutia rady.

V prípadoch, v ktorých zákon zveruje súdom rozhodovanie o opravných prostriedkoch proti neprávoplatným rozhodnutiam správnych orgánov, postupuje súd podľa tretej hlavy piatej časti OSP (§ 250l ods. 1 OSP).

Podľa § 250l ods. 2 OSP pokiaľ v tejto hlave nie je ustanovené inak, použije sa primerane ustanovenie druhej hlavy s výnimkou § 250a.

Vzhľadom na „vzdanie sa opravného prostriedku“ zo strany navrhovateľa voči správnomu orgánu po prevzatí rozhodnutia dňa 12. marca 2012, Najvyšší súd Slovenskej republiky si musel v prvom rade vyriešiť otázku prípustnosti jeho podania.

Správne súdnictvo vychádza z materiálneho chápania právneho štátu [(čl. 1 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej aj „ústava“)] vyžadujúceho, aby verejná správa bola pod kontrolou súdnej moci. Správne súdnictvo je teda založené jednak na kontrole verejnej správy, či táto neprekračuje jej zverené právomoci, a jednak poskytuje ochranu subjektívnych práv osôb, do ktorých bolo zasiahnuté alebo zasahované v rozpore so zákonom. Hlavnou úlohou správneho súdnictva je takto potom ochrana verejných subjektívnych práv a jeho cieľom predovšetkým ochrana práv osôb a ich prostredníctvom potom aj ochrana zákonnosti.

Všeobecná právomoc správneho súdnictva vyplýva z čl. 142 ods. 1 ústavy, podľa ktorého *súdy preskúmavajú aj zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy a zákonnosť rozhodnutí, opatrení alebo iných zásahov orgánov verejnej moci, ak tak ustanoví zákon.*

Určujúcim pre rozsah právomoci správneho súdnictva je obsah *čl. 46 ods. 2 ústavy*, podľa ktorého *kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.*

Treba zdôrazniť, že preskúmanie zákonnosti správnych orgánov má samostatnú povahu, preto aj správne súdnictvo má samostatnú povahu (§ 246c veta prvá OSP). Konanie o preskúmanie zákonnosti rozhodnutí a postupov podľa piatej časti OSP je špecifickým konaním a nie je pokračovaním administratívneho konania.

Vychádzajúc z citovaných ustanovení Ústavy Slovenskej republiky a citovaných zákonných ustanovení Občianskeho súdneho poriadku je nepochybné, že vzdanie sa podania opravného prostriedku na súd proti neprávoplatnému rozhodnutiu orgánu verejnej správy vo vzťahu k tomuto orgánu nie je možné, nakoľko nie je možné vzdať sa vopred ústavného práva na súdnu ochranu. Analogické použitie § 53 správneho poriadku ani § 207 ods. 1 OSP vôbec neprichádza do úvahy, pretože opravný prostriedok proti rozhodnutiu orgánu verejnej správy nie je odvolaním (ani v správnom ani v súdnom konaní), ale je osobitným prostriedkom súdnej ochrany, ktorým sa účastník správneho konania môže v správnom súdnictve domáhať svojho ústavného práva na preskúmanie zákonnosti rozhodnutia orgánu verejnej správy nezávislým súdom. Občiansky súdny poriadok vzhľadom na dispozičnú sadu, ktorou je správne súdnictvo ovládané, pripúšťa iba možnosť späťvzatia opravného prostriedku

vo vzťahu k súdu. Ak dôjde k účinnému späťvzatiu opravného prostriedku, súd uznesením konanie zastaví, a to podľa § 250d ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP.

Na základe vyššie uvedeného dospel najvyšší súd k záveru, že „vzdanie sa opravného prostriedku“ nemá vo vzťahu k právu navrhovateľa domáhať sa preskúmania rozhodnutia odporkyne súdom nijaké právne účinky a že je potrebné opravný prostriedok navrhovateľa riadne prejednať a o ňom rozhodnúť.

Predmetom preskúmaného konania v danej veci je rozhodnutie a postup odporkyne - správneho orgánu, ktorým rozhodnutím bola podľa § 54 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. navrhovateľovi odňatá licencia č. R/80 na vysielanie rozhlasovej programovej služby Rádio ZET z dôvodu prevodu podielu na základnom imaní vysielateľa v rozsahu prevyšujúcom 55 % celkovej hodnoty základného imania počas trvania platnosti licencie a bez predchádzajúceho súhlasu Rady s takýmto prevodom.

Podľa § 54 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. Rada vysielateľovi licenciu **odníme**, ak sa uskutoční prevod podielu na základnom imaní vysielateľa s licenciou alebo podielu na hlasovacích právach vysielateľa s licenciou v rozsahu prevyšujúcom 55 % celkovej hodnoty základného imania alebo hlasovacích práv vysielateľa s licenciou počas trvania platnosti licencie a bez predchádzajúceho súhlasu Rady s takým prevodom.

Licenciu možno odňať za vážne porušenia povinností vysielateľa. Odňatím licencie vysielateľ stráca oprávnenie na vysielanie. Okruh povinností, za porušenie ktorých je možné licenciu odňať, je úzko vymedzený a týka sa len prípadov osobitne závažného porušenia taxatívne vymenovaných povinností alebo licencie. Zákon rozlišuje prípady závažného porušenia, keď je Rada povinná licenciu odňať (§ 54 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z.) a keď odňatie licencie závisí od jej uváženia (§ 54 ods. 2 zákona č. 308/2000 Z. z.) – k tomu pozri Dôvodovú správu k zákonu č. 308/2000 Z. z..

V prípade ustanovenia § 54 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. je stanovená povinnosť Rady na odňatie licencie (*Rada vysielateľovi licenciu odníme*), rozhodnutie vo veci teda nezávisí od správnej úvahy Rady, nakoľko tam, kde právny predpis viaže na určité skutkové stavy len jedinú možnú právnu riešenie a správny orgán nemá na výber, je správna úvaha vylúčená.

Obsahom spisového materiálu včítane obsahu opravného prostriedku bolo nesporne preukázané, že navrhovateľ vedel, že k prevodu obchodného podielu vyššieho ako 55 % potrebuje predchádzajúci súhlas Rady. Preto mu nič nebránilo, aby v zmluve o prevode obchodného podielu napr. ustanovil, že odkadaciú podmienku, že zmluva nadobudne účinnosť až po udelení súhlasu Rady.

Vzhľadom na obsah spisového materiálu ako aj vyjadrení navrhovateľa v administratívnom konaní je nesporné, že navrhovateľ si bol jednoznačne vedomý porušenia zákona, a preto jeho námietky vznesené v opravnom prostriedku sú vo vzťahu k preukázanému skutkovému stavu a ustanoveniu § 54 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z. iba účelové a nemohli ovplyvniť právne posúdenie veci ani odporkyňou ani najvyšším súdom.

Názor navrhovateľa, že *„je podstatný skutkový stav veci v čase rozhodovania Rady“* a že *„v čase vydania rozhodnutia boli prevody obchodných podielov u navrhovateľa v postavení vysielateľa v súlade s ustanovením § 54 ods. 4 zákona č. 308/2012 Z. z., nakoľko výška vkladu spoločníka HAMMPTON, s. r. o. do základného imania spoločnosti RM PROGRES, s. r. o. je vo výške 440.000,00 eur, čo je 55 % podiel na základnom imaní (od 20. júla 2011) a výška vkladu spoločníka Miroslav Staněk, s. r. o. do základného imania spoločnosti RM PROGRES, s. r. o. je 360.000,00 eur, čo je 45 % podiel na základnom imaní (od 20. júla 2011), z čoho vyplýva, že v čase rozhodovania Rady bolo zrejmé, že prevod podielov na základnom imaní vysielateľa s licenciou alebo podielu na hlasovacích právach vysielateľa s licenciou je v rozsahu neprevyšujúcom 55 % celkovej hodnoty základného imania alebo hlasovacích práv vysielateľa s licenciou, na čo nebol potrebný súhlas Rady“*, nebolo možné zohľadniť, nakoľko medzi účastníkmi nebolo sporné a v správnom konaní bolo dostatočne a nepochybne preukázané, že k prevodu obchodného podielu vo výške 70 % na základnom imaní na obchodnú spoločnosť HAMMPTON, s. r. o., Bratislava a vo výške 30 % na obchodnú spoločnosť Rádio ZET, s. r. o., Žilina došlo (k tomu pozri Zmluvy o prevode obchodného podielu z 03. júna 2011), a to bez predchádzajúceho súhlasu Rady (pozri oznámenie navrhovateľa z 20. júla 2011 – č. 1. 1 administratívneho spisu), čím došlo zároveň k porušeniu ustanovenia § 54 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z..

Ani prípadné následné „vykonanie nápravy“ nemôže porušenie zákona odstrániť ani nijak inak „zhojiť“, ako sa mylne domnieva navrhovateľ. Bez právnej relevancie k tomuto porušeniu sú aj dôvody (pohnútky), ktoré navrhovateľa k prevodu obchodného podielu viedli.

I keď podľa navrhovateľa „išlo o dočasné porušenie z nedbanlivosti a tento stav bol v čase rozhodovania Rady zhojený a Rada mala na túto skutočnosť prihliadnúť, a to v rozsahu závažnosti zavinenia, dĺžky trvania ako aj odstránenia protiprávneho stavu“, odporkyňa, ako je už uvedené vyššie, v prípade porušenia ustanovenia § 54 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. nemá možnosť použiť správnu úvahu, a preto nebolo možné následné konanie navrhovateľa nijako zohľadniť.

Pokiaľ ide o navrhovateľovu námietku, že „Rada nesprávne právne posúdila vec, nakoľko navrhovateľ v postavení vysielateľa prevádzkuje na základe licencie rozhlasové vysielanie a prevádzkuje regionálnu rozhlasovú službu s názvom Rádio ZET s územným rozsahom vysielania iba v Žilinskom kraji a nakoľko nejde o vysielanie pokrývajúceho celé územie Slovenskej republiky nevzťahuje sa na neho ustanovenie § 54 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z.“, táto námietka nemá nijakú oporu v zákone, pretože zákon č. 308/2000 Z. z. v žiadnom svojom ustanovení nerozlišuje medzi vysielateľom, ktorý vysielala celoplošne, multiregionálne, regionálne či lokálne, čo znamená, že územný rozsah vysielania je z hľadiska ustanovenia § 54 ods. 1 zákona č. 308/2000 Z. z. absolútne nepodstatný pričom, ako správne konštatuje odporkyňa vo svojom vyjadrení, poukazovanie na ustanovenie § 54 ods. 4 zákona č. 308/2000 Z. z., ktoré zakotvuje možnosť podania opravného prostriedku na súd, je v tejto súvislosti celkom bezpredmetné.

K námietke navrhovateľa, že „postupom Rady boli porušené jeho práva, nakoľko navrhovateľ nebol v správnom konaní vypočutý tak, ako sa toho dožadoval vo svojom podaní zo dňa 08. septembra 2011“, najvyšší súd uvádza nasledovné:

Podľa § 3 ods. 1, 2, 4 správneho poriadku správne orgány postupujú v konaní v súlade so zákonmi a inými právnymi predpismi. Sú povinné chrániť záujmy štátu a spoločnosti, práva a záujmy fyzických osôb a právnických osôb a dôsledne vyžadovať plnenie ich povinností.

Správne orgány sú povinné postupovať v konaní v úzkej súčinnosti s účastníkmi konania, zúčastnenými osobami a inými osobami, ktorých sa konanie týka a dať im vždy príležitosť, aby mohli svoje práva a záujmy účinne obhajovať, najmä sa vyjadriť k podkladu rozhodnutia, a uplatniť svoje návrhy. Účastníkom konania, zúčastneným osobám a iným

osobám, ktorých sa konanie týka musia správne orgány poskytovať pomoc a poučenia, aby pre neznalosť právnych predpisov neutrpeli v konaní ujmu.

Rozhodnutie správnych orgánov musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci. Správne orgány dbajú o to, aby v rozhodovaní o skutkovo zhodných alebo podobných prípadoch nevznikali neodôvodnené rozdiely.

Podľa § 21 ods.1 správneho poriadku správny orgán nariadi ústne pojednávanie, ak to vyžaduje povaha veci, najmä ak sa tým prispeje k jej objasneniu, alebo ak to ustanovuje osobitný zákon. Ak sa má pri ústnom pojednávaní uskutočniť ohliadka, uskutočňuje sa ústne pojednávanie spravidla na mieste ohliadky.

Podľa § 32 ods. 1, 2 správneho poriadku správny orgán je povinný zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za tým účelom si obstaráť potrebné podklady pre rozhodnutie. Pritom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania.

Podkladom pre rozhodnutie sú najmä podania, návrhy a vyjadrenia účastníkov konania, dôkazy, čestné vyhlásenia, ako aj skutočnosti všeobecne známe alebo známe správne orgánu z jeho úradnej činnosti. Rozsah a spôsob zisťovania podkladov pre rozhodnutie určuje správny orgán.

Podľa § 33 ods. 1 správneho poriadku účastník konania a zúčastnená osoba má právo navrhovať dôkazy a ich doplnenie a klásť svedkom a znalcom otázky pri ústnom pojednávaní na miestnej ohliadke.

Správny orgán je povinný dať účastníkom konania a zúčastneným osobám možnosť, aby sa pred vydaním rozhodnutia mohli vyjadriť k jeho podkladu i k spôsobu jeho zistenia, prípadne navrhnúť jeho doplnenie (§ 33 ods. 1 správneho poriadku).

Podľa § 46 správneho poriadku rozhodnutie musí byť v súlade so zákonmi a ostatnými právnymi predpismi, musí ho vydať orgán na to príslušný, musí vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci a musí obsahovať predpísané náležitosti.

Najvyšší súd v tejto súvislosti dáva do pozornosti nález Ústavného súdu Slovenskej republiky z 25. augusta 2010, č. III. ÚS 231/2010-38 (pozri www.concourt.sk), ktorým Ústavný súd Slovenskej republiky rozhodol, že rozsudkom Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/124/2009 z 26. januára 2010 bolo porušené základné právo sťažovateľky na súdnu a inú právnu ochranu podľa čl. 46 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky v spojení s čl. 12 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky, zrušil rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6Sžo/124/2009 z 26. januára 2010 a vec mu vrátil na ďalšie konanie. Predmetom preskúvacieho konania v tejto veci bolo rozhodnutie správneho orgánu o uložení pokuty podľa § 17 ods. 2 písm. d/ zákona č. 529/2002 Z. z. vo výške 105.000 Sk (3.485,36 eura) za porušenie ustanovení § 7 ods. 5 a 6 zákona č. 529/2002 Z. z. o obaloch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov.

Ústavný súd Slovenskej republiky vychádzajúc z názoru, že vyjadriť sa k veci je základným právom účastníka konania, v tomto náleze poukázal na to, že „v zmysle judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej aj „ESLP“) a Ústavného súdu Slovenskej republiky (ďalej aj „ústavný súd“) treba pojmy „trestné obvinenie“ a „práva alebo záväzky občianskej povahy“ vymedzujúce rozsah aplikovateľnosti čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „Dohovor“) vykladať autonómne od ich definovania vo vnútroštátnom právnom poriadku členských štátov dohovoru. Prihliadajúc na výklad a aplikáciu uvedených pojmov v judikatúre ESLP dospel ústavný súd v zhora označenom náleze k záveru o aplikovateľnosti ustanovenia čl. 6 ods. 1 Dohovoru na daný prípad, keďže predmetom konania v sťažovateľkinej veci bolo súdne preskúmanie rozhodnutí o uložení sankčnej povinnosti za správny delikt v podobe uloženia peňažnej pokuty (napr. rozsudok vo veci *Bendenoun proti Francúzku* z 24. februára 1994, resp. rozsudok vo veci *A. P., M. P. a T. P. proti Švajčiarsku* z 29. augusta 1997 (III. ÚS 341/2007)). Ústavný súd poukázal na to, že princíp verejnosti, ústnosti a prítomnosti na prerokovaní veci aspoň na jednom stupni v konaní pred správnymi orgánmi nebol v súlade s ustálenou judikatúrou ESLP, navyše ak sa verejnosti a ústnosti konania žalobkyňa nikdy nevzdala, ale výslovne sa jej dožadovala. Všeobecné súdy nebrali tieto námietky sťažovateľky vôbec do úvahy a ich výklad a aplikácia správneho poriadku sa javí vo vzťahu k judikatúre ESLP v daných súvislostiach príliš formalistickou alebo nesprávnou, takže ju objektívne nemožno akceptovať (obdobne napr. m. m. I. ÚS 54/08). Procesný postup správnych orgánov preto podľa ústavného súdu predstavoval protiústavný zásah do označeného základného práva, pretože účastníkovi konania objektívne znemožnil využiť jeho oprávnenia byť prítomný

pri prerokovaní veci (vrátane dokazovania), predložiť argumentáciu na podporu svojich stanovísk, vznášať námietky a návrhy, navrhovať a predkladať dôkazy na podporu svojich tvrdení, vyjadriť sa ku všetkým vykonávaným dôkazom, klásť svedkom otázky, využívať právnu pomoc v konaní alebo uplatniť opravné prostriedky, a z hľadiska konania ako celku by ho postavil do podstatne nevýhodnejšej pozície“.

Ústavný súd v tejto veci vychádzal však z takých skutkových okolností, za ktorých bola sťažovateľovi uložená peňažná pokuta majúca podľa názoru ústavného súdu „majetkové zameranie umožňujúce vynútiť určitú ujmu na majetku dotknutých subjektov a popri tom sa dotýka i iných stránok spojených s potrebou a súčasne i právom vlastniť majetok“, pričom ústavný súd poukázal na závažnosť dopadu peňažných pokút, ktorá podľa jeho názoru „je o to výraznejšia, že môžu byť ukladané na základe voľného uváženia správneho alebo kontrolného orgánu, resp. jeho aparátu, čím nie je vylúčený ich prípadný diskriminačný a aj subjektívny efekt voči rôznym právnym subjektom“.

Ústavný súd takto rozhodol i napriek tomu že pri prejednávaní správneho deliktu nemal správny orgán v zmysle § 21 ods. 1 správneho poriadku zákonnú povinnosť nariadiť ústne pojednávanie.

V preskúmvanej veci, ktorá je predmetom tohto konania, bola síce navrhovateľovi za porušenie zákona uložená sankcia, ktorá má za následok, že vysielateľ po nadobudnutí právoplatnosti rozhodnutia o odňatí licencie je povinný licenciu bezodkladne vrátiť Rade (§ 54 ods. 5 zákona č. 308/2000 Z. z., avšak s poukazom na ustanovenie § 21 ods. 1 správneho poriadku, na nesporene preukázaný skutkový stav a na to, že v danej veci Rada nerozhodovala na základe voľného uváženia správneho orgánu, podľa názoru najvyššieho súdu bolo procesným právam žalobcu urobené zadosť, ak mu bolo umožnené vyjadriť sa vo veci písomne. Nemožno pritom opomenúť, že navrhovateľ o nariadenie ústneho pojednávania po začatí správneho konania (t. j. po doručení oznámenia o začatí správneho konania z 13. septembra 2011, ktoré prevzal 03. novembra 2011) nežiadal, tak, ako to tvrdí v opravnom prostriedku, len pred jeho začatím v stanovisku z 08. septembra 2011 vypracovanom Miroslavom Staněkom (dnes už bývalým konateľom) uviedol, že by „uvítal, ak by mu bolo umožnené predstúpiť pred Radu a vysvetliť celú vzniknutú situáciu“.

Napokon Najvyšší súd Slovenskej republiky nariadil vo veci dvakrát ústne pojednávanie, ktorého sa navrhovateľ ani raz nezúčastnil, keď prvýkrát (pojednávanie dňa

29. októbra 2012) si ani nevyzdvihol predvolanie na pošte (zásielka sa vrátila až 07. novembra 2012), pričom telefonické kontakty na navrhovateľa boli bezvýsledné) a na pojednávanie dňa 29. novembra 2012, na ktoré prevzal predvolanie dňa 08. novembra 2012 (keď pre nedostupnosť navrhovateľa mu bolo doručované i cestou polície), sa navrhovateľ bez ospravedlnenia nedostavil. Z takéhoto konania navrhovateľa možno tiež usudzovať na jeho „záujem“ vo veci sa ústne vyjadriť.

Zo všetkých vyššie uvedených dôvodov najvyšší súd dospel k záveru, že opravný prostriedok navrhovateľa neobsahuje také argumenty, ktoré by boli spôsobilé vyvrátiť alebo spochybníť závery odporkyne uvedené v jej rozhodnutí. Námietky navrhovateľa neobstoja nielen pokiaľ ide o hmotnoprávne posúdenie veci ale ani po stránke procesnej, nakoľko odporkyňa v preskúmvanej veci riadne zistila skutkový stav (§ 32 ods. 1, 2 správneho poriadku), vec správne právne posúdila (§ 54 ods. 1 písm. c/ zákona č. 308/2000 Z. z.), jej rozhodnutie je náležite odôvodnené (§ 47 ods. 3 správneho poriadku) a správne konanie netrpí žiadnou takou vadou, ktorá by mohla mať vplyv na zákonnosť napadnutého rozhodnutia (§ 250i ods. 3 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP).

Keďže v rozsahu navrhovateľom vymedzených dôvodov opravného prostriedku nebolo zistené pochybenie pri aplikovaní relevantných zákonných ustanovení ani žiadne vady konania, najvyšší súd napadnuté rozhodnutie Rady podľa § 250q ods. 2 OSP potvrdil.

Záverom k žiadosti navrhovateľa o odklad vykonateľnosti podľa § 250n OSP, ktorý odklad vykonateľnosti pripúšťa i pri neprávoplatnom rozhodnutí správneho orgánu, ak to povaha veci nevyklučuje, najvyšší súd dáva do pozornosti, že prípustnosť odkladu vykonateľnosti správneho rozhodnutia, ktoré je napadnuté opravným prostriedkom, prichádza do úvahy len vtedy, ak sa také rozhodnutie už stalo vykonateľným podľa osobitnej procesnej normy, bez ohľadu na podanie opravného prostriedku.

Zákon č. 308/2000 Z. z. v § 54 neustanovuje, že podanie opravného prostriedku nemá odkladný účinok, ani správny orgán odkladný účinok svojho rozhodnutia v danom prípade nevyklúčil, a preto nebolo možné návrhu navrhovateľa vyhovieť, odhliadnúc pritom i od toho, že v návrhu na odloženie vykonateľnosti je potrebné uviesť a odôvodniť, že vykonaním napadnutého rozhodnutia by bol účel jeho preskúmania zmarený (§ 250n veta tretia OSP) a že návrh navrhovateľa takéto dôvody neobsahuje.

Na tomto závere nič nemení ani skutočnosť, že odporkyňa v rozpore so zákonom opatrla svoje rozhodnutie doložkou právoplatnosti.

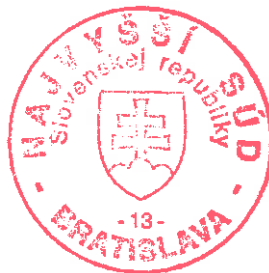
O uložení povinnosti zaplatiť súdny poplatok rozhodol najvyšší súd podľa § 2 ods. 4 veta druhá a § 5 ods. 1 písm. e/ zákona č. 71/1992 Zb. o súdnych poplatkoch v znení neskorších predpisov a položky č. 10 písm. c/ Sadzobníka súdnych poplatkov ako prílohy k tomuto zákonu.

O náhrade trov konania najvyšší súd rozhodol podľa ustanovenie § 250k ods. 1 OSP v spojení s § 250l ods. 2 OSP, tak že navrhovateľovi náhradu trov konania nepriznal keďže v konaní **nemal úspech**.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z. z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 01. mája 2011).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.

V Bratislave 29. novembra 2012

JUDr. Jana Baricová, v. r.
predsedníčka senátu

Za správnosť vyhotovenia :

Petra Bugárová